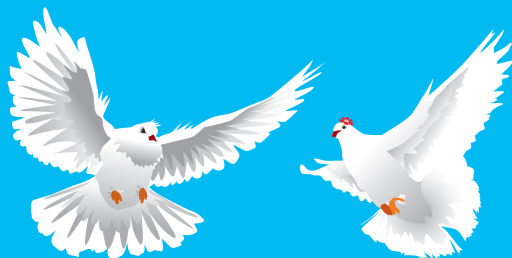

NOVÝ SAD

MESTO HOLUBIČIEHO SRDCA

MESTO HOLUBIČIEHO SRDCA

– Dovoľte, aby sme sa vám predstavili. Ja som Holúbok, a toto je moja kamarátka Goga. Vyliahli sme sa na povale novosadskej radnice. Možno je práve preto toto mesto pre nás najkrajšie na svete. Každý deň lietame nad ním, kocháme sa v jeho kráse a takmer vždy odhalíme niečo nové. Preto vás pozývame, aby sa nám pridali a spolu s nami odhaľovali niečo, čo ste pravdepodobne dosiaľ nevedeli. Opýtate sa, ako môžete lietať, keď nemáte krídla. Mýlite sa. Chýrečný detský básnik Miroslav Antić napísal:

Každé dieťa má krídla, len si musí spomenúť, kde mu rastú skryté a hneď zatím vyletí.

Neveríte? To bol seriózny človek, neklamal by vás.
Podťe, skúste si spomenúť, kde sú, a vyletíme.

RADNICA

– Holúbok! Holúbok! – volala za ním biela holubica Goga, kým zlietal na strechu radnice s halúzkou v zobáku. – Prečo mi neodpovedáš?

– Ako ti môžem odpovedať, keď v zobáku nesiem túto vetvičku? – rozčúlil sa Holúbok.

– Načo ti je vetvička? – hrkútala Goga.

– Chcem nám založiť hniezdo. Bude to náš útulný domček na povale radnice.

– Krásne! – potešila sa Goga a pozrela sa na nakreslený erb mesta na priečelí. Všimla si na ňom bielu holubicu s vetvičkou v zobáku letiacu nad tromi vežami a hovorí: – Pozri sa, táto holubica na obrázku sa podobá na teba.

– Samozrejme, že sa podobá. Tá holubica s olivovou vetvičkou v zobáku je mojou ďalekou príbuznou.

– Naozaj? Takže tiež si stavala dom a preto zbierala halúzky?

– To je trochu dlhší príbeh... Raz ti ju vyrozprávam, ale v podstate si to správne povedala.

– Z olivových vetvičiek?! – čudovala sa Goga.

– Áno. To sú vetvičky mieru! – potvrdil Holúbok.

– Prečo sú práve olivové vetvičky symbolom mieru?

– Možno preto, že niekedy dávno pestovatelia oliv nemusel byť vojaci ani ísť do vojny, – vysvetľoval Holúbok.

– Aha, teraz chápem, – nadšene povedala Goga. – To by mohlo znamenať, že sa hniezda stavajú z olivových vetvičiek preto, aby bol pokoj v dome.

– Presne tak, Goga, – potvrdil Holúbok a srdce mu zaplesalo. – Preto toto mesto voláme *mestom holubičieho srdca*.

ŽELEZNÝ ČLOVEK

– Podme si vystrieť krídla a zalietaj jedno kolo, – povedal Holúbok. – Chcem ti ukázať, aké je mesto pekné z vtácej perspektívy.

– S radosťou! – odvetila Goga a vyleteli spolu.

– Počkaj! Zastavme sa na chvíľu, ukážem ti niečo, – povedal Holúbok a zletel na bronzové plece pomníka Svetozára Miletića. – Pozri sa tam hore, vidíš toho železného človeka? – opýtal sa Holúbok.

– Áno. Čo tam robí?

– Drží stráž, Goga. Stráži mesto od tých, čo nemali poctivé úmysly. Keď ich zočí, oznámi to tomuto bradatému mužovi, na ktorého ramene stojíme, a tento potom na nich zrukuje našťvaným hlasom, zaťatými pasťami a so zdvihnutou rukou im pohrozí. Zľaknú sa a ujdu.

– Keď vidíš, aký je veľký, nie je div, že sa ho boja. Pravdu povediac, ani mne je ne jedno. – zahrkúta dôverne Goga.

– Ty sa nemáš čoho báť, on je priateľom nás holubov. Ale ak ti naozaj nepríjemne, ideme ďalej. – zahrkúta Holúbok a vyletí z Miletićovho pleca.

ЈОВАН
ЈОВАНОВИЋ
ЗМАЈ

ZMAJOV POMNÍK

- Podme lietať lipovou ulicou.
- Toto nie je, Goga, lipová ulica, ale Zmaj Jovina ulica, – opravil ju Holúbok.
- Kto je ten Zmaj Jova? – pýtala sa Goga.
- Hanbi sa, ak to nevieš. Jeho pravé meno je Jovan Jovanović Zmaj. Bol naším najväčším spisovateľom pre deti. Všetky deti ho majú radi a volajú ho *ujo Jova*.
- Naším? – opýtala sa Goga.
- Áno *naším*, preto že sa narodil tu, v Novom Sade, ako aj my. Teraz ti ukážem kde. Odboč tu vľavo do Miletićevej. Pozri sa dolu. V tejto ulici sa nachádza najvyšší bod v meste. Ak by sa Dunaj vylial a zaplavil mesto, tu by zostal ostrov. Ale nie len tu, ale aj v Ulici Zlatne grede, v ktorej ujo Jova prišiel na svet.
- Ukáž mi, kde sa nachádzalo hniezdo, v ktorom sa vyliahol Zmaj! – Goga bola netrpezlivá.
- Aj keď jeho meno po srbsky znamená drak, ujo Jova je nie skutočným drakom, nevyliahol sa z vajíčka. On je človek a narodila ho matka – vysvetľoval Holúbok.
- Dobre, ukáž mi teda dom, v ktorom sa narodil, – trucovala Goga.
- Nemôžem. Ten malý žltý domček je zbúraný a na jeho mieste vystavali veľkú školu, gymnázium, ktoré dnes nesie jeho meno.
- Hanba. Vždy sa najdu takí, čo búrajú cudzie hniezda, bez ohľadu či patria vtákom, drakom, alebo ľuďom, – smutne zahrkúta Goga.
- Obletíme okolo gymnázia a potom si zdýchame na chvíľku, – navrhol udychčaný Holúbok.
- Výborne! – potešila sa Goga. – A na čo zletíme?
- Ujovi Jovovi na hlavu, – upozornil ju žartovne Holúbok.
- Nebuď taký, nepatrí sa ľuďom lietať na hlavu – hanblivo zašvitorí biela holubica.
- Pravda, živým ľuďom sa nepatrí, ale keď sa stanú pamätníkmi, im je potom už úplne jedno.

MESTSKÁ KNIŽNICA

– Napísal ujo Jova aj o nás nejakú báseň? – pýtala sa Goga, kým stála na bronzovej hlave chýrečného básnika.

– Nie veľa. Spomínam si len na jednu, ktorá sa volá: *Holubica moja*. Začína sa takto: *Holubica moja milá, / kde si celé odpoludnie bola?...* – začne recitovať Holúbok ale rýchlo zamĺkne.

– A ďalej?

– Ďalej som zabudol, – prizná sa Holúbok.

– Konačne aj ty niečo nevieš! – potešila sa Goga. – A ujo Jova z toľkých básní, čo popísal, o nás, o holuboch, len takto máličko.

– Možno... – zamyslel sa Holúbok, a potom si spomenul: – Vidíš, Goga, túto tmavočervenú budovu na rohu Dunavskej. Tu sa teraz nachádza knižnica. V nej je veľa pekných kníh, aj obrázkových. Niekedy dávno v tomto dome sídlila tlačiareň, v ktorej ujo Jova tlačil svoj chýrečný destský časopis *Neven*.

– Aký to má súvis s básňami o holuboch? – preruší ho Goga.

– Myslím si, že má. V tom čase v Sombore vychádzal ďalší časopis pre deti, ktorý sa volal *Holub*, a ujo Jova, hádam preto nechcel písať básne o holuboch, aby im nerobil bezplatnú reklamu, – dovtípil sa Holúbok.

DOM U BIELEHO LEVA

– Hľa, aký je zaujímavý tento dom na rohu oproti knižnice! – všimla si zvedavá Goga.

– Je to najstarší dom v meste. Má viac ako tristo rokov a volá sa *U bieleho leva* – povedal jej Holúbok.

– Ako to, že dom má meno? Domy mávajú čísla a nie mená, – mudrovala Goga.

– Niekedy dávno okrem čísel niektoré domy v meste mali aj mená. Tak sa ten dom na námestí, na fasáde ktorého stojí obrnenec, volal *U železného človeka* – vysvetlil Holúbok.

– Dobre, dobre... – prerušila ho Goga. – To so železným človekom rozumiem, ale kde je na tomto dome biely lev?

– To nik nevie... Možno bol na ňom nakreslený biely lev a potom keď ho opravovali a maľovali, lev prostě zmizol z fasády, – vymýšľal Holúbok.

– Toto si si už naozaj vymyslel – povedala mu Goga.

– Priznávam sa, som. Ale povedz, či sa nemohlo stať také niečo? – zachraňoval sa Holúbok, a pokračoval: – Vidíš, táto Dunavska ulica, vznikla tak, že ľudia urobili násyp, ktorý viedol cez bariny. Touto cestou sa šlo k dunajskému nábrežiu a na most, cez ktorý sa šlo na druhú stranu, do Petrovaradínu.

– A Dunajský park?

– Vtedy tu nebol park, na tomto mieste bolo močarisko zarastené trstinou, – vysvetľoval Holúbok. – Časom ľudia nasýpali čoraz viac zeminy a voda potom zostala už len v najnižšej časti, tam kde sa dnes v parku nachádza jazero.

– Labutie jazero! – hovorí Goga.

– Presne. Zavediem ťa tam na to magické predstavenie, – povedal Holúbok a spolu vybrnkli z ujovej Jovovej hlave.

DUNAJSKÝ PARK

Vznášali sa nad Dunajskou ulicou, potom nad mohutnými stromami Dunajského parku, obleteli okolo jazera a zleteli na smutnú vrbu.

– Vidiš, Goga, toto je jedno z najmenších ostrovov na svete. Z mnohých kaluží, ktoré vznikli na pobreží Dunaja, zostala len táto barina, ktorá bola najhlbšia a najväčšia a uprostred nej zostal kúsoček pevniny.

– Hm, predpokladám, že je ostrovček neobývaný, – uzavrie Goga.

– Mýliš sa. Ostrovček obývajú kačice, labute a korytnačky. A aby som ti nezabudol povedať, volá sa Eržebet, – zacukroval Holúbok.

– Prečo Eržebet? – bola ako vždy zvedavá Goga.

– Ostrovček dostal meno podľa rakúskej cárovnej Alžbety. Keďže bola súčasne uhorskou kráľovnou, a Alžbeta sa po maďarski volá Eržebet, tak ostrovček dostal jej meno.

– Prečo po maďarsky? – čudovala sa Goga.

– Preto, že sa Nový Sad v tom čase nachádzal v zložení bývalého veľkého cisárstva, v ktorom sa hovorilo po maďarsky a po nemecky, – vysvetľoval Holúbok.

– Aký súvis má s tým tento strom, táto smutná vrba? – opýtala sa ďalej Goga.

– Ako nechápeš, Goga? Samé meno hovorí, že je táto vrba zarmútená.

– Prečo?

– Smúti za tou cárovnou, lebo sa jej život tragicky ukončil a to tak, že...

– Neprajem si ďalej počúvať, – prerušila ho Goga. – Nezaujíma ma, čo sa stalo, nemam rada príbehy so smutným koncom.

BÁNOVINA

– Holúbok, čo je to tam, čo svieti bielobou? – opýtala sa Goga, ukazujúc zobákom v smere Bánoviny.

– Čo si myslíš, čo by to mohlo byť?

– Mne pripomína bielu loď, ktorá sa dostala na plytčinu, – opisovala Goga.

– Máš pravdu. Budovu nazvali Bánovina, keď ju vystavali, a človek, ktorý nakreslil výkresy, podľa ktorých ju potom budovali, chcel, aby sa podobala na loď na Dunaji, – povedal Holúbok, a zamyslel sa.

– O čom teraz rozmýšľaš? – opýtala sa Goga.

– O jednej legende... Ale, to nie je podstatné – povedal Holúbok. – Aj tak je načase letieť ďalej.

– Vyrozprávaj mi, prečo si taký?

– No dobre. Dokonca, sľúbil som ti, že ti raz tú povesť vyroprávam. Podľa jednej legendy, po dlhom daždi na Zemeguli, bola veľká povodeň. Muž menom Noe vedel, čo sa stane, a preto pred tým vystaval veľkú loď, a na ňu nalodil celú svoju rodinu a po jeden pár z každého živočíšneho druhu. Plavili sa tak celé dni a čakali, aby voda ustúpila. Noe premýšľal ako sa to dozvedie, a napadlo mu, aby vypustil bielu holubicu, aby z výšky preverila, či je pevnina nablízko. Jedného dňa sa vrátila s olivovou vetvičkou v zobáku. Olivovník je nízkeho rastu, takže to bol znak, že voda začala ustupovať a že sa čoskoro ukáže zem, – dorozprával svoj príbeh Holúbok.

– Aha, teraz chápem, prečo tá tvoja rodáčka na erbe Nového Sadu má vetvičku v zobáku! – domyslela si Goga.

– No vidíš, počula si príbeh a naučila si sa niečo. A teraz je čas na obed. Musíme sa vrátiť na námestie, tam chodí akási dobrá starenka s chlebovými odrobinkami. Ak zmeškáme, zostaneme hladní, – hovorí Holúbok.

OPITÉ HODINY

- Holúbok, čo ti je? Ešte nie je čas na obed, keďže je len desať hodín, – hovorí Goga.
- Ako desať? Čo máš na nohe nožné hodinky? – zažartoval Holúbok.
- Nemám, ale hľa tam sú hodiny na veži nad Petrovaradínskou pevnosťou a pozri sa, – hovorí Goga.
- Ale, Goga, to sú *opilé hodiny* – povedal Holúbok.
- Prvýkrát počujem, že aj hodinky môžu byť opilé, – zapochybovala Goga.
- Hodiny nie sú skutočné opilé, ale na rozdiel od iných, triezvych hodín, na týchto veľká ručička ukazuje hodiny a malá minúty, čo nie je obvyklé, – vysvetľoval Holúbok.
- Prečo veľká ručička ukazuje hodiny?! – zmýlená bola Goga.
- Preto, že veľkú ručičku zďaleka lepšie vidno ako malú a lodníkom bolo dôležitejšie, aby vedeli koľko je hodín, ako koľko je minút, – vysvetlil Holúbok.
- A preto ich volajú *opilé*?
- Nielen preto. Ide o to, že tie hodiny nie sú spoľahlivé, lebo v lete sa ponáhľajú a v zime meškajú, – pokračoval Holúbok.
- V tom prípade sú skutočne ľahkomyselné, – skomentovala Goga.
- Nie sú ľahkomyselné. To sa stáva preto, že sú vyrobené zo železa, ktorému sa na teple zväčšuje objem a na chlade zmenšuje. Ako následok tomu kolieská v ich mechanizme sa zväčšujú alebo zmenšujú, všetko sa naruší a to potom vplýva na ich presnosť.
- Ahaaa, – pochopila Goga a kýva hlavou pretvarujúc sa, že rozumela.
- Teda, teraz je takmer poludnie a nie desať hodín. Poďme preto na obed, – hovorí Holúbok a zatrepoce krídlami.

SOKOLSKÝ DOM

- Holúbok, neleť tadiaľ! – kričala vyľakaná Goga.
- Prečo?
- Neleť ponad Sokolský dom!
- Ale prečo? – potrochy mrzuto odsekne Holúbok.
- No, sokoly sú našimi najväčšími nepriateľmi, a tu je, vidíš, ich dom – takmer s plačom hrkúta Goga.
 - Neboj sa. To nie sú pravé sokoly, ale telovýchovná organizácia, ktorá zaskupuje mladých športovcov a volajú ich *sokoly*, – vysvetlil jej Holúbok.
 - Si si istý?
 - Úplne istí, – sebaisto odvetil Holúbok.
 - No teraz mi je ľahšie, – povedala Goga, hoci jej srdce aj naďalej búšilo.
 - Aj ty by si mohla hockedy tam zajstť, ak nie do telocvične, aspoň sa pozrieť na nejaké pekné predstavenie. V Sokolskom dome je už od jeho výstavby umiestnené Divadlo mladých, – povedal Holúbok.
 - Mohla by som, ale iba s tebou. Vieš, nikdy som nebola v divadle. Bola som raz v cirkuse, ale tam sa mi nepáčilo, – mlela Goga.
 - Prečo? – tentokrát bol zvedavý Holúbok.
 - Bol tam nejaký človek, kúzelník, ktorý vyťahoval holuby z rukáva, z vreckovky, novín, klobúka. Bolo mi ľúto tých úbohých vtákov. Predstav si, ako im je ťažko, keď musia žiť v niečom rukáve, vačku alebo klobúku! Strašné! – znovu sa vzrušila Goga.
 - Strašné! – súhlasil Holúbok. – Ale divadlo je niečo iné. Dokonca, uvidíš, – povedal Holúbok, dal znak krídlom a odbočil vpravo na námestie. Goga odbočila tiež.

SPOMIENKA NA BRESTOVEC

– Pozri sa na toto miesto! Pamätám si, že ho kedysi zdobil jeden veľký strom. Bol najstarší v meste? - spýtala sa Goga.

– Bol to strom brestovca, ale nebol najstarší. Mal len niečo vyše stodvadsať rokov, zatiaľ čo v Kamenickom parku a Čeneji sú stromy staré vyše dvesto rokov.

– To je naozaj úžasné! – zvyškla Goga. – A prečo tu už nie je? Čo sa mu stalo?

– V jedno leto zasiahla Nový Sad strašná búrka a zvalila ho, aj mnoho ďalších stromov po celom meste. – vysvetľoval Goluban.

– Áno, pamätám si tú búrku, bola hrozná. – povedal Goga ustarostene. – Ten strom, so svojou bohatou korunou, bol symbolom mesta. Všetci ho milovali! Jeho lahodné fialové bobule mi budú chýbať. – smutná je Goga.

– Mne tiež, Gogo, ale netráp sa. Novosadčania sú múdri ľudia, vždy dobre zvládajú problém a nájdu riešenie. Určite si si všimla početné výhonky všade naokolo. Sú to potomkovia nášho brestovca a vyrastú také veľké a krásne ako strom, z ktorého vzišli. – povedal Goluban, plný nádeje.

– To sú skvelé správy! – povedala radostne Goga. – Nemôžem sa dočkať, až znova ochutnám tie lahodné bobule!

– A ja! Sľubujem že, len čo nové stromy prinesú ovocie, zavediem ťa k jednému z nich, do tej zelenej cukrárne, nech si trochu zamaškrtíš. – povedal Goluban trochu netrpezlivo, ktorému začalo škŕkať v bruchu, náhliac sa na Námestie slobody.

RADNIČNÁ VEŽA

– Takmer sme zmeškali, – postrehla Goga. – Babka už minula polovicu odrobiniek a kuskov starého chleba.

Keď pozobali všetky odrobinky, Holúbok a Goga vyleteli na radničnú vežu trochu si odýchnuť a pozrieť sa na panorámu mesta.

– Vidíš, Goga, tu v tejto veži sa skôr nachádzal zvon Svätého Floriána, – vysvetľoval Holúbok.

– A kto je svätý Florián? – opýtala sa Goga.

– Bol ochranca miest od požiaru, – poučil ju Holúbok.

– A kde je teraz ten zvon? – znovu sa pýta Goga.

– Zmizol počas vojny.

– A toto? – ukázala Goga na zvon, čo visel.

– To je nejaký iný.

– Aj tento dnes používajú požiarníci? – vyzvedala sa ďalej Goga.

– Nie, slúži len na ozdobu. Požiarníci dnes sídlia na inom mieste a táto veža teraz patrí len nám, holubom.

– Dobre, a čo na tomto mieste bolo pred tým, ako vystavali radnicu? – neprestávala Goga.

– Bol tu obyčajný dom novosadského mäsiara. Pred tým, ako sa rozhodli, že ho zbúrajú a na jeho mieste vystavajú túto krásnu bodovu, Svetozar Miletić, ktorého pomník sa nachádza uprostred námestia, navrhoval, aby sa na tomto mieste vystavalo Srbské národné divadlo, ale ten jeho návrh neschválili, – vysvetľoval Holúbok.

– Čo bolo s divadlom? – pýtala sa Goga chvejúca sa od zvedavosti. – Pozri sa, tam je nová budova divadla, – povedal Holúbok a ukázal ľavou rukou na budovu na Divadelnom námestí, celú z bieleho mramora.

SRBSKÉ NÁRODNÉ DIVADLO

– Holúbok, táto budova je nie taká stará, ako iné na námestí, a... – udivene si povšimne Goga, no zastaví sa uprostred vety.

– Viem, čo ťa mylí. Srbské národné divadlo je založené pred viac ako stopäťdesiatimi rokmi, – hovorí Holúbok. – Zaujíma ťa, čo bolo pred tým ako vystavali túto budovu?

– Áno! – ožila holubica.

– Goga, to je dlhá rozprávka.

– Mám dosť času. Vyroprávaj mi! – trvala Goga.

– Herci svoje predstavenie najprv hrávali v hotelových sieňach, aj tu na námestí a tiež neďaleko odtiaľto, a potom sa jeden veľmi bohatý človek rozhodol vystavať nové divadlo, vo dvore Hotelu Vojvodina.

– No a... – otvorila zobák Goga.

– A vybudoval ho.

– Výborne! – zahrkútala Goga.

– Avšak, raz v zime vypukol požiar na povale toho divadla a...

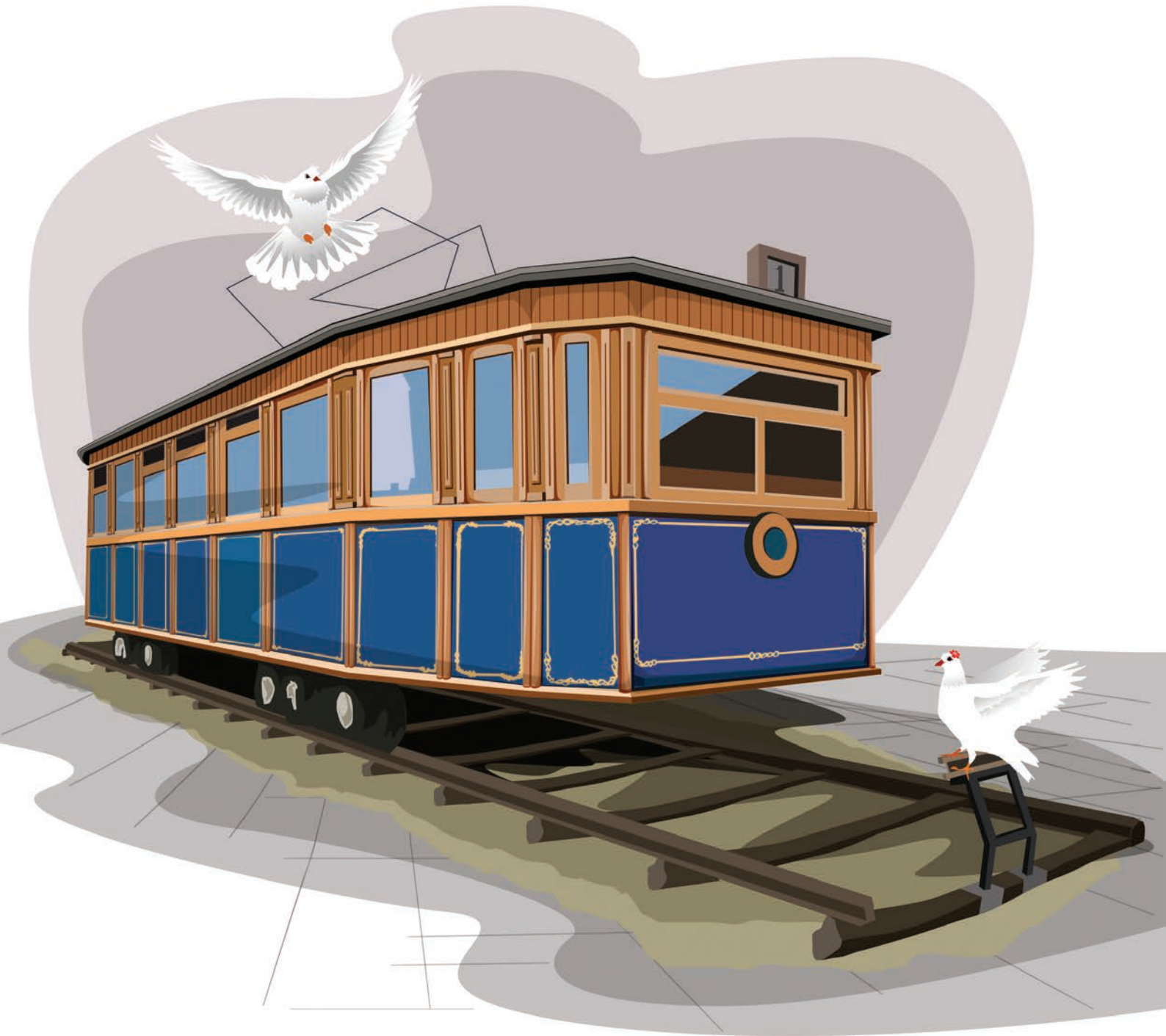
– ... potom požiarnici najprv zvonili na tom zvone Svätého Floriána a potom prišli aj iní so sudami plnými vody a zahasili oheň? – poponáhľala sa zakončiť príbeh Goga.

– Žiaľbohu, nie. Divadlo vyhorelo. Herci zostali bez svojho domu, až kým sa nenastahovali do veľkej sieni Sokolského domu.

– Nespomínaj mi sokolov, hneď sa vyľakám, – hovorí Goga.

– Nakoniec, po viac ako sto rokov túlania sa, Srbské národné divadlo dostalo svoju budovu.

– Ah, ako ja mám rada, keď má príbeh šťastný koniec! – rozcítila sa Goga.

TRČIKA

Goga si na chvíľu rozprestrela krídla, a pozrela sa doprava, uvidela na konci ulice starú električku.

– A toto je čo? – pýta sa Holúbka.

– To je Trčika. Vlastne, toto je električka, ktorú dnes tak volajú, a Trčika skôr bol motorový vlak, ktorý viezol Novosadčanov od tej bielej budovy, v ktorej sa nachádza pošta, až po najkrajšiu pláž na Dunaji, – vysvetlil Holúbok.

– Robia v tej pošte aj poštové holuby?

– Goga, holuby dávno nenesia poštu, – rozčúlil sa Holúbok, lebo ho vyrušila na polovici príbehu.

– Len sa pýtam – ospravedňovala sa Goga. – A prečo sa tento vlak volal Trčika?

– Neviem. Možno preto, že sa pohyboval rýchlosťou, ako čo ľudia utekali, lebo po srbsky sa *utekať* povie *trčati*. Alebo preto, že ľudia za ním utekali, aby mohli skočiť a nastúpiť, – hádal Holúbok. – Každopádne, on viezol ľudí na Štrand.

– Čo znamená Štrand? – pýtala sa Goga.

– Štrand je nemecké slovo a znamená pláž, – vysvetľoval Holúbok a pokračoval.

– Neskoro poobede ľudia sa Trčikom vracali domov. Na Štrande zostávali len strážnici pláže, aby urobili jednu veľmi dôležitú vec, pred tým ako aj sami odídu spať.

– Ktorú? – znovu naliehala Goga.

– To sa dozvieš, ak prečítaš báseň *Vezmi si veľký klinec* novosadského básnika Miroslava Nastasijevića, – záhadne prizmúril na jedno oko Holúbok.

– Áno, ale... – ostiechala sa biela holubica.

– Chceš povedať, že si ty ešte malá, a že nevieš čítať? – pochopil Holúbok.

– Presne tak, – zahanbene si prizná Goga.

– Dobre, tak ti vyrecitujem časť tej básne – hovorí Holúbok, zastane si a začne: – *Vezmi si veľký klinec / počkaj nech sa zotmie / zabi Dunaj do piesku / aby nikde neodtiekol.*

MATICA SRBSKÁ

Zrazu sa Goluban a Goga ocitli na námestí. Goga sa, túlajúc sa sem a tam, spýtala Golubana: - Goluban, prečo tá budova na rohu nie je taká pekná ako ostatné?

- Nebola vždy taká. Kedysi mala pekne zdobenú fasádu a vedľa nej stála ďalšia budova, v ktorej sídlila Matica srbská, pred tým ako sa presťahovala do krásnej stavby, v ktorej sa nachádza dodnes. Tá stará bola zbúraná.

- A čo je to matica? - znovu sa spýtala Goga.

- Matica je matkou všetkých včiel. Včely žijú v dome zvanom úl. Včely sú veľké robotnice a všetko, čo vytvoria, si do neho ukladajú.

- Ako aj ľudia - uzavrela Goga.

- Presne tak. Všetko, čo mudri ľudia vytvorili, je v knihách a mnohé z týchto kníh sú uložené v jednom, trochu inom úli, ktorý sa volá Matica srbská.

- Len nechápem, prečo je symbolom Matice včelí úl a nie holubie hniezdo, keď je známe, že patríme medzi najmúdrejších vtákov na svete! - protestovala Goga.

- No, nestačí ti, že si vták mieru? - upokojoval ju Goluban. - Okrem toho si veľmi mladá a aby si bola aj múdra, musíš sa ešte veľa toho naučiť.

- No, dnes som sa už veľa naučila o Novom Sade - povedala Goga.

„Si, ale to je len kúšтик z toho, čo robí toto mesto tak pekným a výnimočným,“ - povedal Goluban.

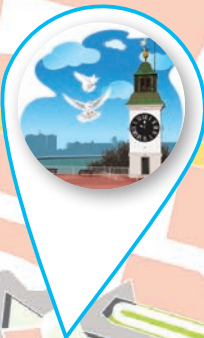
Trg
Slobode

NOVÝ SAD

PETROVARADIN

Petrovaradínska
pevnosť

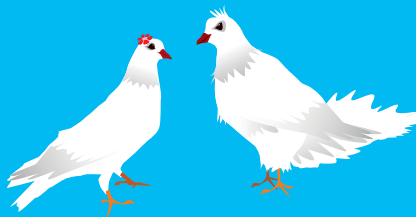

Dunaj

– Čochvíľa sa zotmie. Zažihajú sa mestské pouličné svetlá, zažihajú sa aj hviezdy na nebi. Bol to veľmi dlhý a namáhavý deň. Zložte si svoje neviditeľné krídla, milí mojí, odložte si ich pod vankúš a šup, do postele! A snívajte niečo pekné. Snívajte toto pekné mesto, ako podobne ako aj vy rastie a čoraz väčšie je. Mestá, ako aj detské oblečenia, musia byť komfortné, aby ste sa v nich cítili príjemne. Možno sú tieto príbehy o *meste holubičieho srdca* o číslo väčšie a niečo z toho vám nebolo úplne zrozumiteľné, ale čoskoro bude. Aj vy ste sa, ako aj Goga, dnes veľa naučili. Každý deň potochy aj vy vyletíte k hviezdám do výšky. Treba len chcieť... – takmer šepmo hrkútal Holúbok.

– Ja áno, – povedala ospalá Goga.

– Viem, Goga. Naší kamaráti tiež. A teraz, dobrú noc. Už zajtra ideme do nového dobrodružstva!

Nový Sad Mesto holubičieho srdca

Obrázková kniha pre deti
Druhé vydanie

Autor textu:

Dušan Đurđev

Recenzenti:

Akademik prof. Dr. Olga Hadžić
prof. Dr. Dušanka Đurović, detská psychologička

Ilustrácie:

Sašenjka Meljnjkov Ivanović

Grafický dizajn:

„Ecodesign“, Nový Sad

Text:

„Spomenka na brestovec“, Slavica Lončar

Lektúra:

Prekladateľská agentúra Lingua

Vydavateľ:

Turistická organizácia Mesta Nový Sad

Za vydavateľa:

Branislav Knežević

Tlač:

Birograf Comp d.o.o. Beograd

Náklad:

100

ISBN 978-86-6146-090-6

Nový Sad 2024.

CIP - Каталогизacija y publikaciji

Библиотека Матице српске, Нови Сад

087.5

ĐURĐEV, Pop D., 1953-

Nový Sad mesto holubičieho srdca : [obrázková kniha pre deti] / [autor textu Dušan Đurđev ; ilustrácie Sašenjka Meljnjkov Ivanović]. - 2. vyd. - Novi Sad : Turistická organizácia Mesta Nový Sad, 2024 (Beograd : Birograf comp). - 31 str. : ilustr. ; 21 cm

Izbornik na srp. jeziku. - Náklad 100.

ISBN 978-86-6146-090-6

1. Meljnjkov-Ivanović, Sašenjka, 1976-
[илустратор]

COBISS.SR-ID 134597897

**NOVÝ
SAD** ORGANIZÁCIA
CESTOVNÉHO RUCHU
MESTA NOVÝ SAD